

chef" har ment Bataillonschefen og Ligestillede, men jeg anser det for ønskeligt, at Loven udtrækker sig bestemt, for at der ikke senere skal blive Anledning til Fortolkning. I § 10 fastsættes, at Fordelingen af Underofficerer til Lønningsklasserne skal ske brigadevis. Dette er den Regel, der hidtil er fulgt, og som var ganske rigtig, da Brigadens Stilling var en anden, end Tilfældet er efter den nye Lov; men da den Udnævnelser- og Forsættelsesret, som Brigadeforsættesret tidligere har haft, er gaaet helt over til Regimentschefen, som nu har al Fjorremmelses- og Forsættelsesret, forekommer det mig naturligere, at Lønningsfordelingen ogsaa gaar over til Regimentschefen. Jeg veed vel, at det i første Dieblit kan frembyde visse Vanskeligheder at faae dette ordnet, men jeg tror, at det i Tiden kan ske, og at det derfor vilde være heldigt, om § 10 bestemte, at Fordelingen ved Fodfolket skete regimentsvis; man kunde saa maaske give de Bestemmelser, der vilde være nødvendige under Overgangsperioden, som midlertidige. Med Hensyn til § 14 vil det eventuelle Udvalg blive stillet overfor en vanskelig Opgave. § 14 bestemmer blandt Andet, hvorledes Intendanturkorpset skal lønnes. Som bekendt, er et Lovforslag om Ordningen af dette Korps forelagt Landstinget, men da det endnu ikke er endelig vedtaget, vil det være vanskeligt for Udvalget at bestemme Lønningerne for en Organisation, som endnu ikke har faaet Lovgivningsmagtens Tilslutning. Spørgsmaalet om Intendanturkorpsets Ordning skal jeg naturligvis ikke nu komme dybere ind paa, fordi det ikke foreligger; men jeg tror dog at maatte sige, at Spørgsmaalet blev gjort til Gjenstand for en nyere Overveelse i Hærsudvalget for forrige Aar, og at da to Hovedbetragtninger gjorde sig gjældende. Den ene af disse gik ud paa, at man skulde bevare Forpleiningskorpset saaledes som det nu er og kun give det den Udvidelse, som vilde blive nødvendig som Følge af Hærens Udvidelse. Den anden Betragtning gik i den Retning, at da man ved Loven af 25de Mai 1868 om Forpleiningskorpset, udskilte Armeens Intendantur fra Krigsministeriet, begik man en Feil, hvorfor man burde gjøre Skridtet om ved at føre den Del af Forpleiningskorpset, som naturligt hører hjemme i Krigsministeriet, tilbage dertil og særligt ordne Intendanturtjenesten ved Hærens Afdelinger. Det var de to Hovedbetragtninger, der gjorde sig gjældende, og fører jeg hertil, at jeg fik det Indtryk af Udvalget, at det ikke vilde gaa med til den noget cachrede Maade, hvorpaa man dengang søgte at gjøre Intendanturkorpset til et militært Korps, saa vil man forstaa, at jeg har mere end Tvivl om, at man nu vil gaa med til et Forslag, der staar et rent militært Intendanturkorpset. Hvorledes imidlertid Lovgivningsmagten vil stille sig til Forslaget, er jo Fremtiden forbeholdt, men jeg skal derfor lige overfor den Side af Sagen, der fore-

ligger til Behandling kun henlede Opmærksomheden paa, at de Embedsmænd i Intendanturkorpset, der blive ansatte som Kasseembedsmænd, bør lønnes paa en saadan Maade, at der ikke er en Fristelse for dem, til at forgrube sig paa Kassen. Jeg anser det saaledes ikke for heldigt f. Ex. at lønne en Intendant med den Lønning, der er fastsat for Sekondlieutenanter nemlig 900 Kr. Der blev sagt i det andet Thing ved Behandlingen af Lovforslaget, at en Intendant til Liber kunde have en 80—100,000 Kr. til Opbevaring i Kassen. Jeg tror, at dette er meget overdrevet. Ved Afdelingerne tror jeg ikke, at en Intendant paa engang vil kunne have en større Sum end 25—30,000 Kr. under sine Hænder, men allerede dette er jo et temmelig stort Bølsø. Uden at ville gaa ind paa Drøftelsen af, hvorvidt de enkelte Lønningsfater ere rigtige, om de ere satte for høit eller for lavt, turde jeg dog maaske henlede Opmærksomheden paa det Ønskelige i, at man ikke rører ved de Lønninger, der ere fastsatte for Kapitainsklassen. Grunden dertil er nærmest den, at i vor Hær som i de fleste Hæere er Forholdet det, at de Færreste naae ud over Kapitainsklassen, fordi Antallet af de overordnede Poster, som findes i Stabsofficerklassen, nødvendig maa være begrændset. I det jeg gjør den Bemærkning, gjør jeg den tillige og ikke mindst af Hensyn til de Kapitainer, som mulig falde for Aldersgrændsen. Det erede Medlem for Ribe (Bust), der ikke er tilstede idag, fandt sig ved Finantslovens 1ste Behandling foranlediget til at undre sig over, at jeg i saa høi Grad talte disse Officerers Sag, da jeg efter hans Formening havde været med at stemme for Tillægsloven. Jeg skal dertil bemærke, at da Hærloven første Gang var til Behandling i 1875, stillede jeg Forslag om en Reduktionsparagraf for at undgaa Aldersgrændsen; det vilde man dengang ikke gaa ind paa. Da Hærloven var til Behandling forrige Aar, stillede jeg ved 2den Behandling et Forslag om Afskaffelse af Aldersgrændsen, men det lykkedes kun at samle 11 Stemmer ialt i Folkethinget om Forslaget. Jeg har altsaa god Grund til ogsaa at kunne tale med om dette Spørgsmaal, og man har ikke Ret til at sige, at jeg har været med til at indføre Aldersgrændsen; thi havde Thinget villet følge mig, havde der ingen Aldersgrændse været. Paa § 15 er der fastsat Lønninger for Auditorer. Om man skal blive staaende ved Begyndelseslønningen, skal jeg lade staa hen, men een Ting turde dog være sikker, og det er, at man bør gjøre, hvad man kan, forat gjøre det muligt for Hæren at bevare dygtige Kræfter blandt Auditorerne. Saaledes som Forholdet nu er, ere Auditorpladserne ikke Andet end Gjennemgangsstillinger for at opnaa andre Embeder. I Reglen er Vedkommende kun Auditor i 4—6 Aar, saa gaa de over i Herredsfoged- eller Dommerstillinger. Jeg vilde anse det for heldigt, om Hæren raadede over ældre